

Đêm Qua Tôi Mơ

Đêm qua, tôi ngủ mê mệt. Trong mơ, tôi thấy tôi chết. Tôi thở một hơi cuối cùng, tôi bay vào cõi mênh mông...

Những cánh đồng xanh đẹp quá. Những cánh rừng xanh, xanh lá. Những ngọn núi cao ngất trời. Những vùng tôi tới xa xôi...

Tôi không gặp một ai nữa. Chẳng đâu có nhà có cửa. Nhưng có những dòng sông xanh, phát nguồn từ núi quanh quanh...

Tôi bay như con chim lạc...lạc bầy nên tôi không hát. Gió reo vui bên tai tôi. Gió nói với tôi lời vui...

Nắng cười. Mặt trời chói lọi. Tôi không nghe lòng mình đói. Tôi không nghĩ rằng tôi no. Tôi không nghĩ đang cõi thơ...

Nhưng sao bơ vơ đầu sóng? Mặt đại dương hình như động? Tôi bay trong cõi mịt mù...

*

Tôi đưa bàn tay xoa lưng, ồ ra cái giường vẫn ấm! Nhìn khe cửa không thấy nắng. Thế thì tôi đang ban đêm?

...Và tôi nhắm mắt, ngủ quên đến khi nghe chim mai hót. Những lời của chim rất ngọt như còi xe lửa ngày xưa...

Té ra, đêm qua tôi mơ? Tôi trên hồ Danhim, chắc? Sao tôi không thấy Đà Lạt? Sao tôi đã không thấy em?

Trần Văn Lệ